

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
(Αγ. Γρηγορίου Παλαμά 24/03/2019)

Στήν σημερινή εὐαγγελική περικοπή, ἀγαπητοί χριστιανοί, συναντοῦμε τόν Χριστό ξανά στήν Καπερναούμ. Ἀνάμεσα σέ πλήθος πολύ, πού ἦρθε νά Τόν δεῖ καί νά Τόν ἀκούσει. Καί, ὅπως χαρακτηριστικά γρά-φει ὁ Εὐαγγελιστής Μάρκος, «εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδέ τά πρός τήν θύραν». Ἦλθε, δηλαδή, τόσο πλήθος ὥστε νά μήν τούς χωράει πιά οὔτε ὁ χῶρος μπροστά στήν πόρτα, καί τούς ἐκήρυττε ἐκεῖ τόν λόγο.

Εἶναι ἄλλο πράγμα ὅμως νά εἶμαστε στήν ζωή μας φιλήκοοι καί φιλοθεάμονες καί ἄλλο νά εἶμαστε καί φιλάρετοι. Διότι, ὅπως ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμάς, ὅλοι ἄκουγαν τόν Χριστό νά τούς μιλάει, δέν ἦταν ὅμως ὅλοι πρόθυμοι νά ἀκούσουν καί νά ἀλλάξουν τήν ζωή τους καί νά τήν κάνουν σύμφωνη μέ τήν διδασκαλία Του. Ἔτσι παρατηρεῖται συχνά καί σέ μᾶς νά ἔχουμε διάθεση νά μάθουμε καί νά ἀκούσουμε πολλά, ἀλλά εἶμαστε ἀπρόθυμοι νά ἀφήσουμε τόν παλαιό ἄνθρωπο καί νά ἀκο-λουθήσουμε τόν Χριστό, ὅπου Ἐκεῖνος μᾶς καλεῖ.

Στήν εὐαγγελική περικοπή βλέπουμε τόν παραλυτικό «αἰρόμενον ὑπό τεσσάρων» νά φθάνει στήν οἰκία ὅπου κήρυττε ὁ Χριστός. Καί ἐπειδή τό πλήθος πού εἶχε μαζευθῆ γιά νά ἀκούσει τόν Χριστό ἦταν πολύ, τόν ἀνέβασαν στήν ὀροφή, «ἀπεστέγασαν τήν στέγην», καί τόν κατέβασαν μαζί μέ τό κρεβάτι του μπροστά στόν διδάσκαλο πού τόν θεράπευσε.

Ἄν δοῦμε μέ μιά προσεκτική ματιά τό περιστατικό τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, θά καταλάβουμε ἐκεῖνο πού σημειώνει ὁ ἅγιος Γρηγόριος. Ὅτι, δηλαδή, παραλυτικός εἶναι ὁ καθένας ἀπό μᾶς ἀφοῦ ἡ ψυχή μας εἶναι παραλελυμένη καί καθλωμένη στό σῶμα μας πού ὑπηρετεῖ τίς ἡδονές. Ἀφοῦ καθένας πού πρόσκειται στίς ἡδονές εἶναι παράλυτος στήν ψυχή του, κείμενος ἐπάνω στό κρεβάτι τῆς ἡδυπάθειας καί τῆς σαρκικῆς ἀνέσεως.

Οἱ τέσσερεις ἄνθρωποι πού ὑποβαστάζουν τόν παραλυτικό μποροῦν νά εἶναι, πρῶτον, ἡ «οἰκεία κατάγνωσις», δηλαδή, ἡ ἐπίγνωση ὅτι βρισκόμαστε ὑπό τό κράτος τῆς ἁμαρτίας. Ἡ ἐπίγνωση τῶν πεπραγμένων εἶναι ἀναγκαία γιά νά ἀποκτήσουμε αἴσθηση πνευματικῆ τῶν πραγμάτων. Καί αὐτό, διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι

πνιγμένος στην αυτάρκεια και την αλαζονεία του βίου και ὄντως σ' αὐτή τήν κατάσταση δέν μπορεί νά ἀντιληφθῆ τήν παραλυσία τῆς ψυχῆς. Χρειάζεται λοιπόν ἡ ἐπίγνωση τῶν ἁμαρτιῶν μας μαζί μέ τήν αὐτομεμψία.

Τό δεύτερο πρόσωπο πού ὑποβαστάζει τήν παράλυτη ψυχή εἶναι ὁ παράγοντας τῆς «ἐξαγορεύσεως τῶν προημαρτημένων», δηλαδή ἡ ἐξομο-λόγηση. Διότι δέν εἶναι ἀρκετό νά ἀποκτήσουμε ἀπλά αὐτογνωσία, ἀλλά θά πρέπει στήν συνέχεια νά ἐξομολογηθοῦμε στόν πνευματικό τήν κατάστασή μας, ὥστε μέσα ἀπό τό μυστήριο τῆς μετανοίας καί ἐξομολογήσεως νά συμφιλιωθοῦμε μέ τόν Θεό. Νά ἔρθει ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί νά δώσει τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν.

Ὁ τρίτος παράγοντας, πού, ὡς τρίτο πρόσωπο, ὑποβαστάζει τήν ψυχή, εἶναι «ἡ ὑπόσχεσις ἀποχῆς τῶν κακῶν», ἡ ὑπόσχεση δηλαδή γιά διόρθωση. Ἡ συνειδητοποίηση, ὅτι χωρίς τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεί νά πορευθῆ τήν ὁδό τῶν ἐντολῶν. Ἡ συνειδητοποίηση ὅτι ἡ περιπλάνησή μας σέ ὁδοῦς μακρῶν ἀπό τόν Χριστό, μόνο σκοτάδι μπορεί νά φέρει στήν ψυχή μας. Καί ἀπό τήν συνειδητοποίηση αὐτή νά δώσουμε ὑπόσχεση νά ἀγωνισθοῦμε τόν καλόν ἀγῶνα τῆς πίστεως.

Καί ὡς τέταρτος παράγοντας φέρεται «ἡ δέησις πρὸς Θεόν», δηλαδή ἡ προσευχή. Διότι, διά τῆς προσευχῆς, θά στερεωθοῦν ὅλες οἱ προηγούμενες πνευματικές καταστάσεις. Ὁ ἄνθρωπος ἀνοίγει ὁδό ἐπικοινωνίας μέ τόν Θεό. Μέ τήν προσευχή ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος γίνεται συνδημιουργός μέ τόν Θεό, πλάθοντας καί διαμορφώνοντας τόν ἑαυτό του σέ δοχεῖο τῆς χάριτος.

Στήν συνέχεια ἀποστεγάζεται ἡ οἰκία, πού σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, μέ τήν βοήθεια τῶν τεσσάρων αὐτῶν καταστάσεων, καλεῖται νά ἀποκαθάρει τήν λογική ἀπό τήν ἐξάρτησή της μέ τά γήινα. Νά ἐμπιστευθῆ τόν Θεό, νά Τόν ἀναγνωρίσει ὡς τόν μόνο ἰατρό τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων. Νά φύγει τό κάλυμμα τῆς ἐμπιστοσύνης στόν λογισμό καί τήν λογική μας, γιά νά μπορέσουμε νά προσεγγίσουμε ταπεινά τόν Χριστό. Αὐτό θά ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νά ἐξυγιανθῆ ὁ νοῦς, νά καθαρισθῆ ἡ καρδιά γιά νά γνωρίσει τόν πρᾶο καί ταπεινό Κύριο, πού τῆς χαρίζει τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν καί θεραπεία ἀπό τά ψυχικά καί πνευματικά ἄλλα.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί, μέ αὐτή τή ζωή νά εὐαρεστήσουμε καί μεῖς τόν Χριστό. Νά ἀνανήψουμε ἀπό τά ἔργα τοῦ σκοτους, νά αἰσθανθοῦμε τήν πνευματική μας νέκρωση, καί ἀπό φιλήκοοι καί φιλοθεάμονες νά γίνουμε καί ὑπάκουοι καί φιλάρετοι.

π. Σ.Π.